

Súd: Najvyšší súd SR
Spisová značka: 5Tdo/22/2019
Identifikačné číslo spisu: 5816010022
Dátum vydania rozhodnutia: 27.08.2019
Meno a priezvisko: JUDr. Peter Szabo
Funkcia: sudca
ECLI: ECLI:SK:NSSR:2019:5816010022.1

UZNESENIE

Najvyšší súd Slovenskej republiky v senáte zloženom z jeho predsedu JUDr. Petra Szaba a sudcov JUDr. Juraja Klimenta a JUDr. Petra Hatalu v trestnej veci obvineného Mgr. W. Z. pre prečin zneužívania právomoci verejného činiteľa podľa § 326 ods. 1 písm. b/, ods. 2 písm. d/ Tr. zák. a iné, prerokoval na neverejnom zasadnutí 27. augusta 2019 v Bratislave dovolanie obvineného Mgr. W. Z. podaného prostredníctvom zvoleného obhajcu proti rozsudku Krajského súdu v Žiline z 27. februára 2018, sp. zn. 1 To 5/2018, a takto

rozhodol:

Podľa § 382 písm. c/ Tr. por. dovolanie obvineného Mgr. W. Z. sa odmieta.

Odôvodnenie

Rozsudkom Okresného súdu Námestovo z 18. júla 2017, sp. zn. 4 T 7/2016 v spojení s opravným uznesením z 27. novembra 2017 bol obvinený Mgr. W. Z. uznaný za vinného z prečinu zneužívania právomoci verejného činiteľa podľa § 326 ods. 1 písm. a/ Tr. zák. a zo zločinu marenia spravodlivosti v štádiu prípravy podľa § 13 ods. 1 Tr.zák., § 344 ods. 1 písm. b/, ods. 2 písm. d/ Tr. zák. na skutkovom základe, že

dňa 21. októbra 2014 v doobedňajších hodinách, v priestoroch Obvodného oddelenia Policajného zboru I., W. č. X/X, telefonicky viackrát inštruoval Y. Q., nar. X. X. XXXX, trvale bytom N.. XX, okres I., ako má vypovedať a konať vo veci prečinu ublíženia na zdraví podľa § 156 ods. 1 Tr. zák., vedeného na Obvodnom oddelení Policajného zboru v I. pod ČVS: ORP-1011/NO-DK-2014 s tým, aby Y. Q. presvedčil poškodeného V. K., nar. X. X. XXXX, trvale bytom I., O.. XXX/X, aby zrušil práceneschopnosť, ďalej aby Y. Q. išiel na miesto činu, do herne O. v I. na Ulicu W., kde mohli byť vytvorené kamerové záznamy z napadnutia V. K. Y. Q. s tým, aby zabezpečil, že možné záznamy nebudú poskytované príslušníkom polície, napriek tejto inštrukcii Y. Q. v herni O. kamerové záznamy nebol zabezpečiť, taktiež prisľúbil Y. Q., že pôjde vec vybaviť u povereného príslušníka Obvodného oddelenia Policajného zboru I. npor. V. W., čím konal v rozpore s ustanovením § 48 ods. 3 písm. a/, písm. f/ a písm. i/ zákona č. 73/1998 o štátnej službe príslušníkov Policajného zboru, Slovenskej informačnej služby, Zboru väzenskej a justičnej stráže a Železničnej polície v znení neskorších predpisov a v rozpore s ustanovením § 8 ods. 1 zákona č. 171/1993 Z.z. o Policajnom zbore v znení neskorších

predpisov.

Za to bol obvinený Mgr. W. Z. odsúdený podľa § 344 ods. 2 Tr. zák., za použitia § 41 ods. 1 Tr. zák. s prihliadnutím na § 36 písm. j/ Tr. zák., § 37 písm. h/ Tr. zák. a § 38 ods. 2 Tr. zák. na úhrnný trest odňatia slobody vo výmere 3 (tri) roky.

Podľa § 51 ods. 1 Tr. zák., za použitia § 49 ods. 1 písm. a/ Tr. zák., súd obvinenému výkon trestu odňatia slobody podmienene odložil a zároveň uložil probačný dohľad nad jeho správaním v skúšobnej dobe.

Podľa § 51 ods. 2 Tr. zák. súd určil obvinenému skúšobnú dobu vo výmere 3 (tri) roky.

Podľa § 51 ods. 4 písm. g/ Tr. zák. súd uložil obvinenému obmedzenie - podrobiť sa v súčinnosti s probačným a mediačným úradníkom, alebo iným odborníkom programu sociálneho výcviku alebo inému výchovnému programu.

Podľa § 51 ods. 5 Tr. zák. súd určil obvinenému povinnosť počas skúšobnej doby strpieť nad sebou kontrolu vykonávanú probačným a mediačným úradníkom okresného súdu, v obvode ktorého je miesto pobytu obvineného.

Proti tomuto rozsudku zahlásil obvinený do zápisnice na hlavnom pojednávaní spolu s obhajcom odvolanie voči všetkým výrokovým časťami napadnutého rozsudku (č.l. 473), neskôr podal aj krajský prokurátor odvolanie v neprospech obvineného proti výroku o treste (č.l. 475). Jednotlivé odvolania odôvodnili prostredníctvom osobitných podaní (č.l. 490-492, 494-500, 505-507). Na základe včas podaných odvolaní vo veci rozhodoval Krajský súd v Žiline na verejnom zasadnutí 27. februára 2018 rozsudkom, sp. zn. 1 To 5/2018 (č.l. 523-525), ktorým podľa § 321 ods. 1 písm. d/ Tr. por. zrušil napadnutý rozsudok v celom rozsahu.

Rozhodujúc v súlade s § 322 ods. 3 Tr. por. uznal obvineného Mgr. W. Z., nar. X.. M. XXXX v I., trvale bytom N. č. XXX, okres I. vinným zo zločinu marenia spravodlivosti v štádiu prípravy podľa § 13 ods. 1 Tr. zák., § 344 ods. 1 písm. b/ Tr. zák. na skutkovom základe, že

dňa 21. októbra 2014 v doobedňajších hodinách, v priestoroch Obvodného oddelenia Policajného zboru I., W. č. X/X, telefonicky viackrát inštruoval Y. Q., nar. X. X. XXXX, trvale bytom N. XX, okr. I., ako má vypovedať a konať vo veci prečinu ublíženia na zdraví podľa § 156 ods. 1 Tr. zák., vedeného na Obvodnom oddelení Policajného zboru v I. pod ČVS: ORP-1011/NO-DK-2014 s tým, aby Y. Q. presvedčil poškodeného V. K., nar. X. X. XXXX, trvale bytom I., O. č. XXX/X, aby zrušil práceneschopnosť, ďalej aby Y. Q. išiel na miesto činu, do herne O. v I. na Ulicu W., kde mohli byť vytvorené kamerové záznamy z napadnutia V. K. Y. Q. s tým, aby zabezpečil, že možné záznamy nebudú poskytované príslušníkom polície, napriek tejto inštrukcii Y. Q. v herni O. kamerové záznamy nebol zabezpečiť.

Za to bol obvinený Mgr. W. Z. odsúdený podľa § 344 ods. 1 Tr. zák., § 36 písm. j/ Tr. zák., § 38 ods. 3 Tr. zák. na trest odňatia slobody vo výmere 1 (jeden) rok.

Podľa § 49 ods. 1 písm. a/ Tr. zák., § 50 ods. 1 Tr. zák. súd obvinenému výkon trestu odňatia slobody podmienene odložil a určil skúšobnú dobu vo výmere 1 (jeden) rok.

Podľa § 319 Tr. por. odvolanie prokurátora zamietol, pretože nebolo dôvodné.

Rozsudok súdu druhého stupňa nadobudol právoplatnosť a vykonateľnosť 27. februára 2018, kedy vo veci rozhodol krajský súd.

Odpis rozhodnutia krajského súdu obvinený prevzal 27. marca 2018, jeho obhajca 22. marca 2018, a

prokurátor prevzal rozhodnutie dňa 26. marca 2018 (č.l. 565).

Okresný súd Námestovo dňa 29. marca a po doplnení dňa 31. júla 2019 predložil Najvyššiemu súdu Slovenskej republiky dovolanie obvineného Mgr. W. Z., ktoré podal prostredníctvom obhajcu JUDr. Pavla Novotného (č.l. 574-582). Dovolanie bolo podané na súde prvého stupňa 28. septembra 2018 z dôvodov § 371 ods. 1 písm. g/ Tr. por.

V zmysle dovolacieho dôvodu podľa § 371 ods. 1 písm. g/ Tr. por. obvinený namietal, že jeho odsúdenie bolo založené výlučne na záznamoch (informáciách) získaných použitím ITP, pričom tento dôkaz bol získaný nezákonným spôsobom. Z predmetného spisu sú však podľa obvineného zrejmé minimálne 3 dôvody protiprávnosti uvedených záznamov, a to a/ nezákonnosť samotného rozhodnutia - súhlasu na odpočúvanie a zaznamenávanie telekomunikačných činností sudcu Krajského súdu v Banskej Bystrici z 28. júla 2014, sp. zn. KSBB-V-51-8/2014-Ntt-162, b/ rozpor s § 115 ods. 5 Tr. por. a c/ obchádzanie záruk ústavnosti trestného konania aplikáciou zákona č. 166/2003 Z. z. o ochrane pred odpočúvaním v znení neskorších predpisov. Obvinený zopakoval svoje odvolacie námietky v zmysle, že použitím uvedeného záznamu došlo k porušeniu § 2 ods. 12 Tr. por., pričom okresný súd sa ani len nezaoberal jeho argumentáciou, že uvedené záznamy sú nelegálne a nepoužiteľné v tomto konaní s poukázaním na odôvodnenie rozsudku krajského súdu, ktorého argumentácia nebola správna a presvedčivá, nakoľko vôbec nereagovala na jeho zásadné odvolacie námietky.

Ďalej obvinený uviedol, že základnou podmienkou oprávnenosti zásahu do súkromia je preskúmateľnosť rozhodnutia o takomto zásahu, pričom úlohou súdu pri preskúmaní rozhodnutia by malo byť zistenie, či je takéto rozhodnutie legálne, legitímne a tiež proporcionálne. Z odôvodnenia rozsudku pritom nie je známe akým spôsobom a kým bol záznam vyhotovený, pričom ani celá utajovaná časť spisu nielenže nepreukazuje zákonnosť predmetného súhlasu, ale vyplýva z nej pravý opak, a to nezákonnosť súhlasu s poukázaním na nález Ústavného súdu Slovenskej republiky z 13. júna 2012, sp. zn. I. ÚS 114/2012 v zmysle ktorého je potrebné dodržať bez akýkoľvek pochybností to, že príkaz aj súhlas musia byť odôvodnené v každom prípade, pretože ide o závažný zásah do základného práva dotknutej osoby, ktorá nemá možnosť podať opravný prostriedok a o príkaze sa spravidla dozvedá až dodatočne, keď už zásah do práva na súkromie bol realizovaný. Podľa obvineného preto rozhodnutie sudcu o použití ITP musí mať nielen formálne, ale súčasne aj obsahové náležitosti rozhodnutia, pričom musí byť odôvodnené v každom prípade s poukázaním aj na nález Ústavného súdu Slovenskej republiky z 14. júna 2006, sp. zn. I. ÚS 274/05. Ďalej obvinený spochybňoval odôvodnenie rozsudku krajského súdu ohľadne odôvodnenosti použitia druhého súhlasu na odpočúvanie, ktorým sa predlžoval čas stanovený v predchádzajúcom rozhodnutí na použitie informačno-technických prostriedkov, a to na obdobie od 30. júla 2014 do 29. januára 2015. Podľa obvineného je uvedený súhlas iba kópiou predchádzajúceho rozhodnutia a neobsahovalo konkrétne a dostatočne preskúmateľné dôvody jeho použitia, a preto bolo rozhodnutie z daného dôvodu nepreskúmateľné, svojvoľné a vo svojom dôsledku nezákonné, pričom z uvedeného súhlasu tak nie je možné vyčítať žiadnu relevantnú skutočnosť, ktorá by preukazovala legitimitu a proporcionalitu zásahu do jeho práv s poukázaním na nález Ústavného súdu Slovenskej republiky z 27. mája 2008, sp. zn. III. ÚS 80/08. Navyše aj samotná žiadosť Inšpekcie o predĺženie súhlasu na použitie informačno-technických prostriedkov z 28. júla 2014 je takisto iba kópiou prvej žiadosti Inšpekcie z 30. januára 2014, nakoľko neobsahuje žiadne nové skutočnosti.

Daný súhlas tak skutočne nie je ani proporcionálny, nakoľko z neho nie je zrejmé prečo neboli využité iné miernejšie prostriedky zasahujúce do jeho ústavných práv, ale bola použitá iba nepodložená formulácia. Ďalej obvinený namietal obsah súhlasu, ktorý obsahoval iba všeobecné informácie, ktoré neopodstatňujú predĺženie odpočúvania. Použitie uvedených záznamov telekomunikačnej prevádzky je podľa obvineného aj v rozpore s § 115 ods. 7 Tr. por., nakoľko lex specialis pre použitie informačno-technických prostriedkov v trestnom konaní je jedine Trestný poriadok, a preto je potrebné aplikovať jeho ustanovenie v zmysle ktorého v inej trestnej veci, ako je tá, v ktorej sa odpočúvanie a záznam telekomunikačnej prevádzky vykonal, možno záznam ako dôkaz použiť len vtedy, ak sa súčasne aj v tejto veci vedie trestné konanie pre trestný čin uvedený v odseku 1 s poukázaním na rozhodnutie Najvyššieho súdu Slovenskej republiky z 27. októbra 2015, sp. zn. 2 To 5/2011. Vychádzajúc z právnej

argumentácie rozhodnutí Najvyššieho súdu, ako aj zo skutočnosti, že záznam telekomunikačnej činnosti bol vyhotovený dňa 21. októbra 2014, pričom súhlas bol vydaný už dňa 28. júla 2014 a trestné stíhanie sa začalo dňa 13. apríla 2015, je zrejmé, že daná zákonná podmienka časovej súvislosti v zmysle uvedeného ustanovenia nebola splnená. Vzhľadom na uvedené bolo prehratie predmetných záznamov a prečítanie v rozpore s § 115 ods. 7 Tr. por.

Podľa obvineného nemal policajný orgán postupovať podľa zákona č. 166/2003 Z. z. o ochrane pred odpočúvaním v znení neskorších predpisov, ale podľa Trestného poriadku, nakoľko mal disponovať relevantnými poznatkami o podozrení zo spáchania trestného činu a nebol dôvod postupovať podľa uvedeného zákona. Trestný poriadok ustanovuje akým spôsobom možno odpočúvať v trestnom konaní. Za daných okolností sú tak informácie získané na základe vydaného súhlasu aj z tohto dôvodu absolútne neúčinným dôkazom.

S ohľadom na uvedené obvinený navrhol, aby Najvyšší súd Slovenskej republiky vyhovel dovolaniu a v zmysle § 386 ods. 1 Tr. por. vyslovil, že rozsudkom Krajského súdu v Žiline z 27. februára 2018, č. k. 1 To 5/2018-526 a v konaní ktoré mu predchádzalo, bol z dôvodu uvedeného v § 371 ods. 1 písm. g/ Tr. por. porušený zákon v ustanoveniach § 317 ods. 1, § 322 ods. 3 Tr. por. a § 344 ods. 1 písm. b/ Tr. zák. v neprospech obvineného a súčasne zrušil rozsudok Krajského súdu v Žiline z 27. februára 2018, č. k. 1 To 5/2018-526, ako aj ďalšie rozhodnutia obsahovo nadväzujúce, pokiaľ vzhľadom na zmenu, ku ktorej došlo zrušením, stratili podklad a zároveň prikázal Krajskému súdu v Žiline, aby vec v potrenom rozsahu znovu prerokoval a rozhodol.

Predsedička senátu súdu prvého stupňa v súlade s ustanovením § 376 Tr. por. doručila rovnopis dovolania na vyjadrenie ostatným stranám, ktoré by mohli byť rozhodnutím o dovolaní priamo dotknuté. Uvedenú možnosť vyjadriť sa využil krajský prokurátor, ktorého vyjadrenie bolo okresnému súdu doručené 9. novembra 2018 (č.l. 585). K uplatnenému dovolaciemu dôvodu podľa § 371 ods. 1 písm. g/ Tr. por. prokurátor uviedol, že obvinený nebol odsúdený výlučne iba na základe informácií získaných zo záznamov telekomunikačnej prevádzky. Na okresnom súde boli vypočutí svedkovia, prečítané listinné dôkazy a na základe týchto dôkazov bol obvinený uznaný za vinného a následne odsúdený. S argumentáciou krajského súdu sa plne stotožňuje a odkazuje na ňu, pričom uviedol, že súhlasy sudcu Krajského súdu v Banskej Bystrici sp. zn. KSBB-V-51-1/2014-Ntt-7 a sp. zn. KSBB-V-51-8/2014-Ntt-162 spĺňajú materiálne a formálne podmienky stanovené zákonom č. 163/2003 Z. z. o ochrane pred odpočúvaním a takto získané dôkazy je možné použiť podľa § 119 ods. 2 Tr. por. aj v trestnom konaní. Záverom prokurátor poukázal na skutočnosť, že obvinený uzavrel dohodu o vine a treste s prokurátorom, ktorá bola schválená rozsudkom Okresného súdu Námestovo, sp. zn. 6 T 12/2016 z 11. mája 2018, ktorým bol uznaný za vinného zo zločinu zneužitia právomoci verejného činiteľa podľa § 326 ods. 1 písm. a/, ods. 2 písm. a/ Tr. zák. s poukazom na § 138 písm. j/ Tr. zák. a prečinu neoprávneného nakladania s osobnými údajmi podľa § 374 ods. 1 písm. a/ Tr. zák., za čo mu bol uložený súhrnný trest odňatia slobody vo výmere 3 roky s podmieneným odkladom s probačným dohľadom v trvaní 3 roky, pri súčasnom zrušení výroku o treste uložený obvinenému rozsudkom Krajského súdu v Žiline z 27. februára 2018, sp. zn. 1 To 5/2018, pričom aj v tomto prípade boli záznamy z telekomunikačnej činnosti vyhotovené podľa zákona č. 163/2003 Z. z. o ochrane pred odpočúvaním významným, ale nie však jediným usvedčujúcim dôkazom.

Na základe uvedeného prokurátor navrhol dovolanie obvineného podľa § 382 písm. c/ Tr. por. odmietnuť, pretože je zrejmé, že nie sú splnené dôvody dovolania.

Vyjadrenie prokurátora bola zaslané na vyjadrenie obvinenému aj jeho obhajcovi, pričom obvinený sa vyjadril podaním doručeným 4. decembra 2018 (č. l. 587-592), v rámci ktorého uviedol, že nie je pravdou, že bol odsúdený aj na základe výpovedí svedkov a prečítaných listinných dôkazoch, pričom krajský súd sa nedostatočne vysporiadal s jeho námietkami a odkázal na argumenty v podanom dovolaní, ako aj na záverečný návrh tam uvedený. Vyjadrenie prokurátora považuje iba za formálne podanie.

Najvyšší súd Slovenskej republiky ako súd dovolací (§ 377 Tr. por.) zistil, že dovolanie bolo podané oprávnenou osobou (§ 369 ods. 2 písm. b/ Tr. por.), v zákonom stanovenej lehote a na mieste, kde možno tento mimoriadny opravný prostriedok podať (§ 370 ods. 1, 3 Tr. por.). Dovolanie bolo podané po vyčerpaní riadneho opravného prostriedku (§ 372 Tr. por.), prostredníctvom obhaju (§ 373 ods. 1 Tr. por.). Zároveň však zistil, že dovolanie je potrebné odmietnuť na neverejnom zasadnutí, lebo je zrejmé, že nie sú splnené dôvody dovolania podľa § 371 Tr. por. (§ 382 písm. c/ Tr. por.).

Najvyšší súd Slovenskej republiky (ďalej len dovolací súd) opakovane pripomína, že dovolanie je mimoriadny opravný prostriedok. Nielen z označenia tohto opravného prostriedku ako mimoriadneho, ale predovšetkým zo samotnej úpravy dovolania v Trestnom poriadku je zrejmé, že dovolanie nie je určené k náprave akýchkoľvek pochybení súdov, ale len tých najzávažnejších - mimoriadnych procesných a hmotnoprávných chýb. Tie sú ako dovolacie dôvody taxatívne uvedené v ustanovení § 371 ods. 1 Tr. por., pričom v porovnaní s dôvodmi zakotvenými v Trestnom poriadku pre zrušenie rozsudku v odvolacom konaní sú koncipované podstatne užšie.

Dovolanie smeruje proti rozhodnutiu, ktorým bola vec právoplatne skončená. Predstavuje tak výnimočný prielom do inštitútu právoplatnosti, ktorý je dôležitou zárukou stability právnych vzťahov a právnej istoty. Možnosti dovolania, vrátane dovolacích dôvodov, sú striktno obmedzené, aby sa širokým uplatnením tohto mimoriadneho opravného prostriedku nezakladala ďalšia riadna opravná inšancia a dovolanie nebolo chápané len ako "ďalšie" odvolanie.

Obvinený uplatnil dôvod uvedený v ustanovení § 371 ods. 1 písm. g/ Tr. por., podľa ktorého dovolanie možno podať, ak rozhodnutie je založené na dôkazoch, ktoré neboli súdom vykonané zákonným spôsobom.

Skutočnosť, že rozhodnutie je založené na dôkazoch získaných nezákonne, musí byť z obsahu spisového materiálu zrejmá a nemožno ju vyvodzovať na základe toho, že by sa mali inak vyhodnocovať existujúce už vykonané dôkazy. Dovolací dôvod v tomto prípade nemožno vyvodzovať len zo skutočnosti, že súd zle vykonal dôkazy, prípadne že vykonané dôkazy nevyhodnotil podľa jeho predstáv. Pokiaľ ide o výhradu obvineného, spočívajúcu konkrétne v tom, že súhlasy na jeho odpočúvanie boli vydané nezákonne a nie sú dostatočne odôvodnené a použiteľné pre dané trestné konanie, tak tu je potrebné uviesť, že uvedené námietky obvineného nie sú dôvodné.

S poukázaním na námietky obvineného je potrebné uviesť, kedy je možné zasiahnuť do práva na súkromie tak, aby to bolo v súlade so zákonom.

Do práva na súkromie možno zasiahnuť len v odôvodnených prípadoch a na základe, zásad legality, legitimity a proporcionality. Legálny zásah znamená, že štát môže do práva na súkromie zasiahnuť iba na základe a v medziach zákona, pričom sa skúma, či k zásahu do súkromia došlo v súlade s platnými právnymi predpismi.

Legitimita zásahu znamená, že do práva na súkromie možno zasiahnuť len vtedy, keď je to v záujme štátu z dôvodov ochrany národnej bezpečnosti, verejnej bezpečnosti, predchádzania nepokojov a zločinnosti, ochrany zdravia a morálky, zabezpečenia hospodárskeho blahobytu krajiny a v záujme jednotlivcov z dôvodu ochrany ich práva a slobôd.

Proporcionálna zásahu znamená, že k nemu možno príkročiť len vtedy, keď je to nevyhnutné a sledovaný cieľ nemožno dosiahnuť miernejšími prostriedkami a iba v duchu požiadaviek kladených na demokratickú spoločnosť vyznačujúcu sa pluralizmom, toleranciou a voľným duchom.

Aby bolo možné v súlade s ustanovením § 2 ods. 12 Trestného poriadku vyhodnotiť dôkaz získaný použitím informačno-technických prostriedkov ako dôkaz získaný zákonným spôsobom v zmysle a v intenciách judikatúry Európskych orgánov ochrany práva, Ústavného súdu Slovenskej republiky a Najvyššieho súdu Slovenskej republiky možno vo všeobecnosti zhrnúť, že je potrebné, aby boli splnené

tieto základné podmienky:

- podaný návrh spĺňa náležitosti stanovené Trestným poriadkom alebo zákonom č. 166/2003 o ochrane pred odpočúvaním
- príkaz alebo súhlas na použitie informačno-technických prostriedkov je riadne odôvodnený, obsahuje všetky stanovené náležitosti a bol vydaný príslušným súdom a sudcom
- použitie informačno-technických prostriedkov bolo vykonané v súlade s vydaným príkazom
- dôkaz získaný použitím informačno-technických prostriedkov je použiteľný v trestnom konaní z hľadiska kvality, obsahu a úplnosti.

Po preskúmaní spisového materiálu, ako aj po oboznámení sa s utajovanými prílohami dovolací súd zistil, že obidva súhlasy sudcu Krajského súdu v Banskej Bystrici, a to č. k. KS BB-V-51-1/2014-Ntt-7 z 30. januára 2014 a č. k. KSBB-V-51-8/2014-Ntt-162 z 28. júla 2014 spĺňajú materiálne, ako aj formálne podmienky v zmysle zákona č. 163/2003 Z. z. o ochrane pred odpočúvaním, pričom sú aj náležite odôvodnené a boli vydané v súlade so zákonom s uvedenými skutkovými okolnosťami odôvodňujúcimi ich použitie. Uvedené záznamy bolo možné použiť aj v danom konaní obvineného, nakoľko boli vydané v zmysle zákona č. 163/2003 Z. z. o ochrane pred odpočúvaním, pričom jednotlivé záznamy bolo možné použiť ako dôkazy na usvedčenie obvineného zo spáchania skutku, pre ktorý bol odsúdený, nakoľko boli vydané pre podozrenie z páchania trestnej činnosti v rámci jedného odpočúvania v priebehu ktorého sa obvinený dopustil viacerých skutkov obdobnej právnej kvalifikácie, avšak v priebehu súdnych konaní obvinený uzatvoril s prokurátorom dohodu o vine a treste z 11. mája 2018, sp. zn. 6 T 12/2016 zo spáchania tej istej trestnej činnosti, za ktorú bol obvinený uznaný za vinného v rámci predmetného konania sp. zn. 4 T 7/2016, kde bol vyňatý jeden zo skutkov, preto uvedené záznamy boli použité v rámci oboch konaní, nakoľko sa týkali tej istej trestnej činnosti obvineného, kde prvý skutok spáchal obvinený 15. februára 2014 a posledný 11. novembra 2014. Preto bolo možné uvedené záznamy použiť ako usvedčujúci dôkaz v zmysle § 119 ods. 2 Tr. por. v danom trestnom konaní. Vzhľadom na vyššie uvedené sú námietky obvineného neodôvodnené a nemôžu zakladať uvedený dovolací dôvod.

Z obsahu dovolania vyplýva, že vo vzťahu k citovanému dovolaciemu dôvodu dovolateľ uplatnil výlučne námietky, ktorými zjavne vybočil z deklarovaneho dovolacieho dôvodu. Jeho námietky smerovali proti spôsobu hodnotenia dôkazov a správnosti skutkových zistení súdmi nižšieho stupňa. V podstate spochybňoval súdmi ustálený skutkový stav a následne predostrel vlastnú verziu skutku založenú na inom, pre neho priaznivom hodnotení dôkazov. Skôr ako o právnu námietku ide o skrytú snahu vyhodnotiť vykonané dôkazy a skutkový stav v prospech obvineného.

Najvyšší súd Slovenskej republiky nemal pochybnosti o vierohodnosti vykonaných dôkazov, pričom sa stotožnil s názorom okresného aj krajského súdu, ako aj s názorom prokurátora.

Podľa § 382 písm. c/ Tr. por. dovolací súd na neverejnom zasadnutí uznesením, bez preskúmania veci, odmietne dovolanie, ak je zrejmé, že nie sú splnené dôvody dovolania podľa § 371 Tr. por.

V posudzovanej veci, ako z vyššie uvedeného vyplýva, neboli splnené zákonné podmienky dovolania podľa § 371 ods. 1 písm. g/ Tr. por., preto Najvyšší súd Slovenskej republiky na neverejnom zasadnutí dovolanie obvineného Mgr. W. Z. podľa § 382 písm. c/ Tr. por. odmietol.

Poučenie:

Proti tomuto uzneseniu nie je prípustný opravný prostriedok.